

най-характерния белег на тия предмет: сжнливи брегове, бисерен блесък, бжблива речица, пжргаво врано конче, спокойни тихи нощи, очоваден човек, кичест джб, небесни мечти, набожна тишина, потайни мжки, невярна болест, безмжлвна тишина и др. Частите от човешкото тяло обикновено се характеризират с епитет: жилести ржце, пжргава снага, безкржвни тжмни устни, бисерни зжби, весело лице. На един и сжщ предмет често са прикачени, според случая, различни епитети: очите са ту простодушни, ту умни, ту огаснали; погледа понякога е суров, понякога гжжлив; небето лјазурно, радостно, а селото — загрижено, озлочестено, скржбно, задушливо. Други епитети, с установено сжджржание, се повтарят при различни предмети: потайни мжки, потаен срам, или кржшни момински смехове, кржшна снага, или дивна лятна нощ, дивна легенда, или лудо хоро, лудо желание. Епитети от рода на последните — такива, които изразяват душевни сжстояния, се срещат по-нарядко: безутешен плач, бясна и тжжна песен и др.

Епитетите, разнообразни и разнозначущи, с които е, може да се каже, претрупан Елин-Пелиновия стил, не импонират сжс своя оргиналност и голяма сила. Честата им употреба не действува изненадано на читателя и не оставя дълбоки впечатления у него. Ала, въпреки това, без тях фразата би изглеждала безцветна, а мисълта би била по-малко подвижна.

* * *

Най-употребяваната в живота реч фигура — метафората — не се среща в много голямо изобилие в стила на Елин-Пелина, както бихме очаквали. Може да се каже, че лоши изстарели, банализирани метафори у нашия автор не се срещат, или пжк, ако ги има, те са тжй редки; всички метафорни случаи у него изобщо са правдоподобни и почиват на близка прилика с предметите, от които са заети признаците. Тия предмети обикновено са живи, и заетите от тях признаци и качества се придават повече на неодушевени предмети, на отвлечени повятя. Така едни от тия признаци са носители на сжджржания, свързани с нашите душевни сжстояния: „Той гжлчеше силно и сжрдито, но усещаше, че думите плачат в душата му“ (II, 7). „Вятжра пее в тржбите на печката и дядовата Колева латерна пак му приглаша“ (II, 112). — „Неговия поглед бе обжрнат в душата му, която ридаеше безнадеждно“ (II, 141). Други признаци придават на предмета зрителна способност: „Баирйте намржщено се гледаха един друг. Гората мжлчеше“ (I, 165). —